



UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 18

15. SEPTEMBER 1923

72. AARGANG

OM SPIRITISME.

(Uddrag af en Tale holdt af Biskop C. W. Nibley i Tabernaklet i Salt Lake City den 13. Maj 1923.)

(Fortsat fra Side 261.)

Disse saakaldte Aandetilkendegivelser er ikke noget nyt. De er ligesaa gamle som Verdenshistorien. Jeg har henvist til Esajas Advarsel mod at adspørge de Døde. Vi har et andet Tilfælde omtalt i Bibelen. Saul, Israels Konge, havde overtraadt Herrens Love, og Gud havde vendt sig fra ham. Han forklædte sig og drog til Troldkvinden i Endor og bad hende mane Samuels Aand frem.

»Da Kvinden saa Samuel, da raabte hun med stærk Rost og sagde til Saul: hvi har du bedraget mig, du er jo Saul?

Da sagde Kongen til hende: frygt ikke! men hvad har du set? og Kvinden sagde til Saul: jeg har set Guder stige op af Jorden.

Og han sagde til hende: hvordan er hans Skikkelse? og hun sagde: der kommer en gammel Mand op, og han er klædt

i en Kappe; da fornåm Saul, at det var Samuel, og han bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede sig ned.« (1. Sam. 28: 12—14.)

De vil lægge Mærke til, at Saul ikke selv saa den Aand, der udgav sig for at være Samuel; han saa kun Kvinden eller Mediet, der havde »en Spaadomsaand«, thi han spørger hende: »Hvad har du set?« Saul havde altsaa intet set. »Og han sagde til hende: hvordan er hans Skikkelse?« Svaret fra Kvinden lød saaledes: »Der kommer en gammel Mand op, og han er klædt i en Kappe; da fornåm Saul, at det var Samuel.« Hvorledes fornåm han det? Efter den Beskrivelse, som Mediet havde givet ham, og efter den alene.

Tror De, at det er muligt for noget Medium eller Aandemånerske at kalde afdøde Menneskers Aander tilbage fra den anden Verden? Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, der er noget Medium eller Troldkvinde eller Spiritist i Verden, der har denne Magt. Men jeg tror, at der er Aander, som udgiver sig for at være Personer, der har forladt dette Liv, og optræder som saadanne gennem disse Medier. Dette kan der ikke være Tvivl om. Jeg tror ikke, at Abraham Lincolns, George Washingtons eller nogen anden stor Mands Aand, der har levet paa Jorden, kan manes op. Husk, de kommer altid op nede fra, aldrig ned fra oven. Sagde Saul ikke til Spaakvinden i Endor: »Lad mig Samuel komme op.« Disse spiritistiske Medier har ingen Magt over afdøde Menneskers Aander, men de har Forbindelse med onde, falske Aander, der er i Verden for om muligt at fordærve og ødelægge vor Herres Jesu Kristi Frelsergerning.

Nogle Maaneder efter Kirkens Oprettelse finder vi de samme onde Magter gøre Forsøg paa at omstyrte det Værk, som Herren havde paabegyndt. Her er nogle Ord fra en Aabenbaring til Oliver Cowdery gennem Profeten Joseph Smith i September 1830. Kirken havde da kun været organiseret i omtrent fire Maaneder. Jeg læser fra Pagtens Bog, 28. Kap. 11. Vers:

»Og atter, du skal tage din Broder Hiram Page og mellem

ham og dig alene sige ham, at de Ting, hvilke han har afskrevet fra den Sten, ikke er af mig, og at Satan bedrager ham;

Thi se, dette er ikke bleven ham beskikket, ej heller skal nogen i Menigheden beskikkes noget, der strider imod Kirkens Pagter;

Alle Ting skulle ske i Orden og ifølge Menighedens fælles Samtykke ved Troens Bøn.«

De ser, at lige fra Begyndelsen maatte de kæmpe med disse onde og bedrageriske Indflydelser, som Shakespeare kalder »Mørkhedens Magter.«

Saa jeg siger til eder, mine Brødre og Søstre, vend eder bort fra alle saadanne forføreriske og onde Aander. Herren har aabenbaret for os Sandheden af Jesu Kristi Evangelium. Lyt til disse Ord fra en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith, hvilken tydeligt viser Forskellen mellem det sande og det falske:

»Se, I have mit Evangelium fremlagt for eder, min Klippe og min Salighed.

Strider ikke mod nogen Kirke, uden mod Djævelens.

Paatager eder Kristi Navn og taler Sandheden med Alvorlighed,

Og saa mange, som omvende sig og blive døbte i mit Navn, hvilket er Jesus Kristus, og blive bestandige indtil Enden, skulle vorde salige.

Se, Jesus Kristus er det Navn, som er givet af Faderen, og der er ikke noget andet Navn, hvorved Menneskene kunne blive salige;

Derfor maa alle Mennesker paatage sig det Navn, der er givet af Faderen; thi ved det Navn skulle de kaldes frem paa den yderste Dag;

Dersom de derfor ikke kende det Navn, hvorved de blive fremkaldte, kunne de ikke faa Del i min Faders Rige.« (18: 17, 20—25.)

Dette, mine Brødre og Søstre, er Forskellen paa Lyset og

Morket; dette Vidnesbyrd, denne Overbevisning i eders Hjerter, given ved den Helligaands Kraft, om at Jesus Kristus og hans Fader (vor Fader, som er i Himmelen) i Sandhed aabenbarede sig for Profeten Joseph Smith; at Jesus Kristus, efter hvem denne Kirke blev kaldet, sendte hellige Engle, altid fulde af Lys og Herlighed, klarere endog end Solens Lys ved Middagstid, hvilke aabenbarede Mormons Bog og meddelte det hellige Præstedomme, med Myndighed og Magt til at handle i Herrens Navn, forskellig fra den Magt, der fandtes i Verden nogen Steder paa den Tid.

Hørte vi noget om guddommelig Myndighed, om Præstedømmet, om den Herre Jesus Kristus eller om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i det Foredrag forleden Aften? Ikke et Ord.

Jeg husker, at i Aaret 1868 blev nogle af vore Brødre indviklede i saadanne aandelige Tilkendegivelser, Morkets Redskaber, i hvad man den Gang kaldte »Godbe Bevægelsen«. Hvad godt kom der ud af det? Blev en eneste af dem, som havde med det at gøre, gjort bedre eller lykkeligere, eller blev deres Liv paa nogen Maade forædlet gennem disse aandelige Tilkendegivelser? Dersom et eneste Ord eller en Lærdom eller Leveregel, der tjener til at opløfte og bedre Menneskeheden eller er til Frelse for Legeme eller Sjæl, nogensinde er kommen fra denne Kilde, da kunde jeg ønske at høre derom, thi uagtet jeg har læst meget om dem og lyttet til mange Foredrag ligesom det, vi horte forleden Aften, saa har jeg endnu ikke hørt et eneste Ord, der, saavidt jeg kan se, leder til Retfærdighed og Fred, til Velsignelse og Frelse. Men jeg tror aldeles bestemt, at disse Morkets Magter, disse forførelseriske Aander, der falskeligt udgiver sig for at være helt andre Personer, end de virkelig er, i Virkeligheden søger at odelægge ikke alene Menneskets Sjæl, men dets Legeme ogsaa. Der er for mange, som har ladet sig vildlede af disse Aander og er blevne sjæleligt odelagte og tilsidst taget deres eget Liv. Saadanne Ting leder ikke til noget godt. Sidste-Dages Hellige vil

ikke befatte sig med dem, men vende sig fra alt saadant. Vi har rigeligt med Arbejde at udføre ved Opbyggelsen af Guds Kirke og Rige paa Jorden. Lad os tage fat paa dette Arbejde med hele vor Sjæl.

Vi har et vigtigt og betydningsfuldt Budskab at bringe til hele Verden. Dette Budskab bestaar i Forkyndelsen af de store Sandheder tilhørende Tidernes Fyldes Husholdning, nemlig at den højeste Gud med hans elskelige Son, Jesus Kristus, vor Forløser, har gæstet Jorden i denne Uddeling, at Jesus Kristus, vor Herre, efter hvem denne Kirke er opkaldt, har sendt hellige Engle for at aabenbare Mormons Bog og meddele det hellige Præstedømme med guddommelig Magt og Myndighed, saa at alle Mennesker allevegne, der tror og omvender sig og er villige til at adlyde Herrens Befalinger, kan indgaa til Frelse i Guds Rige og kan vide med Vished, at Læren er sand. Dette er »Mormonismen«s Budskab til hele Verden. Den er opbyggende. Den er opløftende. Den forædler og udvider Sjælen. Den repræsenterer den mest fuldkomne Organisation til Arbejdets Udførelse, som findes i den ganske Verden. Og fremfor alt, den er en evig Sandhed.

Vore Missionærer gaar ud i tusindvis for at forkynde dette Budskab. Og det store Missionsarbejde, som trods vor Fattigdom har været saa godt udført, vil i de kommende Aar blive føroget saaledes, at Titusinder af Missionærer skal gaa ud med denne store og herlige Sandhed til Verden.

Maa Gud hjælpe os til at gore vor Part, til at søge efter Lyset og vogte os for Mørket, thi dersom vi taber Aanden, og Sindet bliver formørket, hvor stort er saa ikke det Mørke. Gud velsigne dette store og herlige Værk — Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

NOGLE NYTTIGE VINK.

Ældsterne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er sendt ud for at forkynde Evangeliet, dette er deres Opgave her, og dette er temmelig godt forstaaet af alle, som arbejder i denne Mission. I Udførelsen af dette Arbejde bør de undlade at angribe andre Sekter, og vi tror ikke for et Øjeblik, at nogen gør sig skyldig i dette. Ved Fremsættelsen af deres Budskab er det imidlertid sommetider nødvendigt at sammenligne deres Lærdomme med de, der er fremherskende i Verden, og dette bliver ofte optaget som et direkte Angreb paa anderledes Tænkende, medens intet i Virkeligheden kunde være længere fra Aanden og Hensigten med den Kaldelse, der har bragt dem hertil.

I Kirkens tidlige Dage var Profeten Joseph meget udførlig i sine Instruktioner vedrørende dette Punkt. Ved et Møde, holdt i Kirtland Tempel i 1836, formanede han Ældsterne til at gaa frem i al Ydmyghed og med Alvor og i Oprigtighed forkynde Jesus Kristus og ham korsfæstet. De advaredes imod at stride med andre om Trossager eller Religionssystemer, men skulde prædike Sandheden og intet andet. Dette gav han til dem som en Befaling og tilføjede, at alle, som ikke efterfulgte dette Raad, vilde nedkalde Forfølgelse over deres Hoveder, medens de, der rettede sig derefter, altid skulde være fyldte med den Helligaand.

Visdommen i disse Instruktioner er selvindlysende, og de er i fuld Harmoni med Kristendommens sande Aand. Guds Tjenere har ikke Ret til at handle anderledes; hvis de gør det, nedsætter de sig i Folks Agtelse, berover sig selv den Kraft og Værdighed, der burde ledsage deres Virksomhed, og de er overladt til sig selv og maa paa bedste Maade selv rede sig ud af de Vanskeligheder, som de ved deres ubesindige Optræden har styrtet sig ud i.

Mange Mennesker i Verden synes at have stor Lyst til at faa denne Kirkes Ældster indviklede i unyttige Diskussioner om betydningsløse Emner. Den Slags Folk burde saavidt mu-

ligt undgaas, thi der er ikke Tid til at deltage i saadanne Diskussioner, ej heller udretter det noget, hvor det drejer sig om Spørgsmaal, der fremsættes blot for at spørge og ikke for at høste Kundskab. Hvad Verden trænger til er Oplysning om Evangeliets første Principper. Den trænger til at lære, hvad sand Tro er, at det er nødvendigt at omvende sig og blive døbt for at opnaa en Arv i vor Faders Rige. Den trænger til Oplysning om den Helligaand, hvad den er, og hvorledes den modtages. Og fremfor alt trænger den til at vide, at Aabenbaring er lige saa meget en Kendsgerning i Dag, som den har været i nogen tidligere evangelisk Uddeling. Indtil den lærer disse livgivende, grundlæggende Sandheder, vil de mere dunkle, saakaldte højere Lærdomme ingen Nytte være til, og Tiden anvendt paa at forklare dem er saa godt som tabt, baade for den, der fremsætter dem, som for de, der bliver talt til. Medens Evangeliet kan taale den nøjeste og mest indgaaende Undersøgelse, er det uklogt til Fremmede at forklare de højere Principper deraf, naar disse ikke endnu har Tro paa, at Jesus i Virkeligheden var Kristus, og at vor Frelse afhænger af vor Lydighed til hans Befalinger. Man kan ligesaa godt prøve paa at lære et Barn Geometri, naar det intet kender til almindelig Regning — Resultatet vil i begge Tilfælde være omtrent det samme, idet begge mangler den Grundvold, hvorpaa der skal bygges.

Ved Fremsættelsen og Forkyndelsen af Evangeliet bør sund Fornuft og en systematisk Fremgangsmaade anvendes. Og naar disse benyttes, er vor Tid altid brugt mest fordelagtigt, og de, til hvem det forkyndes, gavnes og opbygges derigen- nem. Uagtet de er ubehagelige, er Sammenligninger somme- tider nødvndige, men Nedrakning og Latterliggørelse aldrig. De har ingen Plads i Jesu Kristi Evangelium, og de, der gør Brug af saadanne Metoder, vil intet kunne udrette, thi de er Evangeliets Aand saa fremmede, at de virker frastodende paa alle ærlige Sandhedssøgere.

(»Mill. Star«.)

BØGERNES BOG.

Der har vel næppe nogensinde i Verdenshistorien været en Tid, da den almindelige Befolkning havde lettere Adgang til Oplysning og Uddannelse end netop i vore Dage. Næsten alle Mennesker i civiliserede Lande kan læse og skrive, og i de mere fremskredne Kulturlande finder man, at Læselysten er stor hos Befolkningen som et hele, hvilket stadfæstes ved den Mængde af Aviser, Tidsskrifter og Boger, der som en ustandselig Strøm vælter ud over Landene.

Den det er kun en forholdsviis ringe Del af al denne saakaldte Literatur, der i Virkeligheden er gavnlig og opløftende. Størsteparten er nærmest kun underholdende Lektüre, der læses og i næste Øjeblik er glemt, og meget er endog skadeligt at læse. De gode Boger med virkelige store og nye Tanker, med Haab, Idealer og oplysende og folgeværdige Anskuelser og Meninger har ikke saa stor en Læsekreds og trykkes ikke i saa mange Oplag, som de andre.

»Sig mig, hvad du tænker, saa skal jeg sige dig, hvad du er,« erklærer en af vor Tids store Filosofer. Og han tilføjer: »Sig mig, hvad du læser, saa skal jeg sige dig, hvad du tænker.« Det vil heraf fremgaa, at Boger og Læsning har overordentlig stor Indflydelse paa Karakteren — paa Menneskets hele aandelige Liv.

Det skulde derfor være vor Opgave at forsyne os selv og den opvoksende Ungdom med god Literatur og lægge Vægt paa Læsningen af gode Boger. I ny Aabenbaring paalægges det de Hellige, at »søge efter Visdomsord i de bedste Boger, søge Lærdom ved Læsning og ved Tro.«

»Vi tror, at Bibelen er Guds Ord,« siger vor Trosartikel. Den maa derfor kunne henregnes til de »bedste« Boger. Den indeholder guddommelige Sandheder, aabenbarede direkte fra Gud til Menneskenes Vejledning, Trøst og Velsignelse. Men dersom vi tror, at Bibelen er Guds Ord, da bør vi vise vor Tro i vore Gerninger ved at læse og efterleve dette Ord.

Desværre er det imidlertid en Kendsgerning, at med al vor Læsning og vor højpriste Kendskab til ny og gammel Literatur har det store Flertal kun ringe Begreb om, hvad Bibelen indeholder. Og selv i Hjem, hvor Familien bekender sig at tro paa Bibelen som Guds Ord, er denne Bog ofte saa godt gemt, at den vanskeligt kan findes — hvis den da i det hele taget er i Huset. Er det ikke mærkeligt, at Mennesker vil gaa lange Veje, ja rejse mange Mile for at høre en berømt Prædikant, men sjældent anvende en Time i Hjemmet til at læse Guds Ord?

Bibelen burde indtage Hæderspladsen i ethvert Hjem af Sidste-Dages Hellige og blive behandlet som en aldrig svigtende Ven, en ufejlbar Raadgiver og en guddommelig Budbærer. De hellige Engle, som besøgte denne Husholdnings Profeter, citerede Vers og Kapitler fra Bibelen. Dersom himmelske Sendebud skulde komme til os i vore Hjem, kunde de ikke meddele os større Sandheder end de, der allerede findes i vore Skrifter. (Se Lukas 16: 31.) En halv Times daglig Bibellæsning vil være af større aandelig Værdi end Alverdens Lærdom. Men Læsningen bør foregaa med Eftertanke og Tro: »Soger Lærdom ved Læsning og ved Tro.«

Følgende Udtalelse af en fremragende Teolog er værd at erindre: »Den, der erkender, at det har behaget Gud at fremsætte Aabenbarelsen af sig selv for Menneskene i Form af Literatur, maa sikkerlig føle sig forvissset om, at denne literære Form bør være Genstand for det mest indgaaende Studium. Selv Gudsfor nægttere vil ikke kunne undlade at indromme, at dersom enhver Gnist af Autoritet og alt overnaturligt var fjernet fra Bibelen, vilde den endnu være Verdens største literære Mesterværk.«

Blot som Literatur betragtet er Bibelen Bøgenes Bog. Men den er ikke blot Literatur, den er Guds Ord, og som saadant er den Guds største Gave til Menneskene. Derfor bør Bibelen findes i ethvert Hjem, og Sidste-Dages Hellige bør ofte, om muligt dagligt, læse noget af dens inspirerende Indhold. De

bør læse højt for de mindre Børn, og eftersom Bornene vokser til, bør de opmuntre disse til selv at læse i Bibelen. Dersom du lader dine Born vokse op uden Kærlighed til Guds Ord, vil Ansvarret herfor hvile paa dine Skuldre, thi et Barns Sjæl vil med Glæde og Interesse lytte til og læse Guds Ord, dersom en Lejlighed dertil gives, før andre Indflydelser gør sig gældende.

J. S. H.

PRÆSIDENT DAVID O. MCKAYS BESØG.

Lørdag Aften den 1. September ankom Præsident David O. McKay, en af de tolv Apostle, og hans Hustru til København for at overvære en speciel Konference af Missionærerne i Missionen og gøre sig bekendt med de lokale Forhold. Søndagsskole blev afholdt Søndag Formiddag med et i Anledningen tilrettelagt Program, hvorefter Præs. McKay og hans Hustru talte til Skolen. Efter Søndagsskolen afholdtes et Funktionærmøde, ved hvilket Præs. McKay gav mange nyttige Raad og Instruktioner vedrørende Søndagsskolearbejdet.

Søndag Aften blev der afholdt et stort offentligt Møde, ved hvilket mange Fremmede var til Stede, og hvor Præsidentens Tale blev paahørt med stor Opmærksomhed. Ved dette Møde talte ogsaa Konferencepræsidenterne C. P. Sorensen fra Aalborg og Poul Gregersen fra Aarhus. Sangkoret udførte ypperlig Sang, baade ved dette og ved det Mandag Aften afholdte Grensmøde. Ved dette var næsten alle Grenens Funktionærer, Lærere og Lærerinder samt Kredslærere til Stede, og en ypperlig Aand gjorde sig gældende.

Mandag Eftm. Kl. 5 havde den kvindelige Hjælpeforening Lærerindemøde, ved hvilket Søster McKay talte opmuntrende og belærende Ord til Sostrene, og Præs. McKay udviklede ved Hjælp af et Eksempel, hvorledes en Kærlighedsgerning altid en Gang vil bære Frugt og aldrig er forgæves. Fra Kl. 10 til 2 samme Dag blev der afholdt et Møde med Missionærerne og vigtige Instruktioner og Lærdomme givet til disse.

Præs. McKay og hans Hustru rejste til Berlin Tirsdag Form. med Folelsen af at have tilbragt en behagelig Tid i København og sender en hjertelig Hilsen til alle de Hellige i den danske Mission.

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste Orson F. Whitney af de Tolvs Raad.)

V.

DET STORE MAAL.

Evangeliet er mere end et Middel til at slippe bort fra overhængende Farer. Det er en guddommelig Plan for Menneskenes Fremgang, en forudbeskikket Fuldkommenhedens Vej og blev oprettet som en saadan, for Mennesket havde syndet, og følgelig for der trængtes til Forløsning og Frelse. Det indbefatter mere end Tro, Omvendelse, Daab og de forskellige Love og Anordninger i Kristi Kirke. Det indbefatter Præstedømmets Myndighed, over hvilket Kristus er Hovedet i al Evighed, og uden hvilket intet Menneske kan forrette Evangeliets hellige Love og Ordinancer. I sin fuldeste Udstrækning betyder det alt, hvad der er forbundet med den Forløsergerning, som udfortes af det guddommelige Væsen, der blandt Menneskene var kendt under Navnet Jesus af Nazareth, men som var og er ingen andre end Jehovah, Israels Gud, der »kom til sit eget«, men blev forkastet af sit Folk, blev korsfæstet og dode for at forløse Verden.

Beretningerne, skrevne om Jesu Liv af Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, kaldes »Evangelier«, fordi de handler om Herrens personlige Lærergerning paa Jorden; men i Virkeligheden er de kun Dele og Brudstykker af den fuldstændige evangeliske Historie. Frelserens Liv, Dod, Opstandelse og Himmelfart, med de af ham foreskrevne Betingelser, ved hvilke den faldne Menneskehed kan modtage yderligere Velsignelser gennem hans Sonoffer for Synd, er alle evangeliske Kendsgerninger, men er ikke Evangeliet i sin Helhed.

Den fuldstændige »Historie« om Frelseren og Forloseren, den Gud, som døde for at Mennesket kunde leve, omfatter Begivenheder baade i Fortid og i Fremtid, baade i Forudtilværelsen og efter Døden; Scener, hvori han blev valgt til at spille sin store Rolle i det vældige Menneskehedens Drama, og andre endnu ikke udfoldede Scener, i hvilke han vil have en endnu herligere Optræden paa Tidsalderens Skueplads som den uforlignelige Kongernes Konge, der vil regere paa Jorden i tusinde Aar.

Evangeliet blev givet som et Middel til Menneskenes Fremadskriden og Ophøjelse. »Menneskets oprindelige Grundelementer er selveksisterende med Gud«, siger Profeten Joseph. »Gud selv, hvis Herlighed var midt iblandt disse Aander, tog sig for, fordi han var mere intelligent end de, at udarbejde Love, hvorved Resten kunde opnaa at skride fremad ligesom ham selv. Vort Slægtskabsforhold til Gud gør det muligt for os at skride fremad i Kundskab. Han har Magt til at give de svagere Fornuftvæsener Love, der underviser dem, saa at de kunne blive ophøjede med ham og modtage én Herlighed efter en anden.«

Almægtig og alvidende, som han er, har den evige Fader ikke benyttet sin højere Intelligens til at monopolisere al Magt og Herlighed, men har tilvejebragt Midler, hvorved de ham omgivende ringere Aander kan blive meddelagtige i hans Herlighed. Han ønskede at lofte dem op til sin egen aandelige Sfære og dele Herredømmet i Universet med dem. Dette herlige Maal var i Sigte, da Jorden blev skabt og Mennesket anbragt paa den. Derfor var det, at Faldet kom, og at Kristus forløste Mennesket fra Faldet. Baade Faldet og Forløsningen var nødvendige, og begge var forudbeskikket. De var Skridt paa den store Fremadskridelsens Bane.

Evangeliets Principper er evige. Sandhed blev ikke skabt og kan ikke blive det. Tro og Omvendelse blev ikke til ved et Magtbud. De er evige Principper, afpassede efter Menneskenes Behov og Guddommens Hensigter. Den højeste Intelligens er-

kendte disse Princippers ophøjede og forædlende Egenskaber og gjorde Brug af dem paa den mest virkningsfulde Maade til Gavn for Menneskene. Saadanne Handlinger som Daab og Haandspaalæggelse kunde naturligvis indstiftes samtidig med den Lov eller Læreregel, hvori de udgjorde et Led. Ikke saaledes med de Grundsætninger, hvorpaa de hviler. Ingen guddommelig Erklæring var nødvendig for at gøre Tvætning til en Forudsætning for Renhed eller den Helligaand til Sjælens livgivende Kraft.

Alt forbundet med Menneskets jordiske Pilgrimsgang var forstaaet og lagt tilrette, før denne Pilgrimsgang begyndte. Evangeliet blev indstiftet og en Udøver beskikket til at sætte det i Kraft; Maskineriet blev bygget og sat i Gang. Da Faldet var forudset, blev Forløsningen ogsaa arrangeret. Uendelig Ophøjelse var det store Endemaal, og over dette var det — trods den Smerte og Sorg, der nødvendigvis maatte gennemgaa — at »Morgenstjernerne sang tilhobe, og alle Guds Born raabte af Glæde«.

Forud for Faldet var Himmelen og Jorden bleven skabt — ikke af intet, som Nutidsteologer lærer, men af forud eksisterende Materialier, saaledes som guddommelig Åbenbaring erklærer. Intet vedbliver at være intet; det siger den sunde Fornuft, og Videnskaben stadfæster det. Denne Verden blev dannet som en Bolig og et Skolested for Mennesket. Her modtager Aanden et Legeme og bliver en levende »Sjæl«, i Stand til at udvikles og foroges, hvilket er umuligt for Aanden uden Legemet eller for Legemet uden Aanden. Her hoster Mennesket ogsaa forskellige Erfaringer, der er nødvendige for hans videre Udvikling, og hans Villighed til at adlyde sin Skaber i alle Ting sættes paa Prove. At bringe Mennesket ned paa denne Planet, at sætte Aanden i Besiddelse af dens Legeme, og at den saaledes udstyret kan begynde Rejsen mod det store Maal, det var vore første Forældres Opgave. »Adam faldt, for at Menneskene kunne blive til; og Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde.«

Men hvorledes faa den faldne Menneskehed rejst igen og anbragt paa Vejen til Lykke og Herlighed? Faldet havde gavnlige Folger. Det frembragte den menneskelige Familie — hvad den jordiske Tilværelse angaar. Men det medførte ogsaa baade legemlig og aandelig Dod, evig Bortfjernelse fra Guds Nærhed, og et Brud mod Retfærdigheden, som kun Barmhertigheden kunde udjævne, legemliggjort i det Væsen, der gav sit Liv som et Sonoffer for en tabt Verden, udvalgt til denne store Frelsergerning, for Verdens Grundvold blev lagt.

I det himmelske Raad, medens denne Jords Skabelse var under Overvejelse, rejste der sig et Spørgsmaal om, hvem blandt Guds Sønner skulde blive sendt ned for at forløse Menneskene fra Faldet. Lucifer, en »Engel, der havde Myndighed« i den Højstes Nærhed, ønskede at blive udvalgt til denne store Gerning. Men hans Plan til Menneskenes Forløsning var af en tvangsmæssig Beskaffenhed, der tilintetgjorde Menneskets Handlefrihed. Endvidere var denne »Morgenrødens Son« bleven for selvbevidst, at han som Belønning for sit paatænkte Arbejde forlangte den Herlighed og Ære, der alene tilhører Gud. Derfor blev han forkastet, men gjorde Opror mod Faderens Afgørelse og »blev nedstyrtet fra Guds og Sønnens Ansigt og blev kaldet Fortabelse; thi Himlene græd over ham«.

Lucifer var ikke alene. En Trediedel af Himmels Hærskarere blev nedstyrtede med ham. Disse kunde ikke modtage Legemer og er nu de Mørkets Aander, der vandre frem og tilbage i Verden. De frister og forfører Menneskenes Børn, og alle de, der underkaster sig deres onde Indflydelse, bringer de i Ødelæggelse. De trofaste to Trediedele fik Tilladelse til at paatage sig Legemer.

Den, der blev valgt til at forløse Adams Slægt, stod overst blandt alle Guds Sønner — den forstefodte i Aanden, Faderens enbaarne i Kodet. Hans fuldkomne Forløsningsplan gav, i Modsætning til Lucifers, Mennesker Ret til selv at vælge mellem godt og ondt. Det frelser Menneskene, ikke i deres

Synder, men *fra* deres Synder, frigør dem fra aandelig Trældom, slaar Doden og Helvedes Lænker af og lofter dem op i Lykkens og Frihedens lyse Rige og til evigt Liv. Heraf Evangeliets andet Navn: »Frihedens fuldkomne Lov«.

For alle sande Kristne er Kristi Evangelium »en Guds Kraft til Frelse«. Apostelen Paulus benævner det saaledes. Det er ligesom en Redningsbaad eller en Brandstige: En Vej ud af en alvorlig Fare. Men Paulus sagde ikke alt, hvad han vidste. For Sidste-Dages Hellige er Evangeliet alt dette og mere. Det er en Plan tilvejebragt af den alvise Fader, hvorved Guddommens Sonner og Dotre kan gaa frem Skridt for Skridt paa Fremadskridelsens Bane, indtil de bliver lig deres himmelske Forældre og arver himmelske Troner og Herredømme og modtager »en Fylde af Glæde«.

Dette er Ophøjelse. Det er mere end Frelse, thi det er en Udvidelse af dette Begreb eller Tilstand, ligesom Frelse er en Udvidelse eller Tilføjelse til Begrebet Forløsning. At forløse, frelse og herliggøre er den tredobbelte Mission af Jesu Kristi Evangelium.

RIG UDEN PENGE.

Mangt et Menneske er rigt uden Penge. Tusinder er rige uden noget i Lommen og endog uden Lommer. Et Menneske født med et godt, sundt Legeme, en god Mave, et godt Hjerte, kraftige Lemmer og et nogenlunde godt Hoved, er rig. Gode Knokler er bedre end Guld, stærke Muskler er bedre end Solv, og Nerver, der er aarvaagne og fører Energi og Kaft til alle Legemsdele, er bedre end Godser og Ejendomme. Bedre end Slotte og Paladser er det at have en Fader og en Moder af den rigtige Slags. Gode eller daarlige Egenskaber nedarves blandt Mennesker ligesaa vel som blandt Heste og Kvæg. Opdragelse og Oplysning kan gøre meget i Retning af at modarbejde daarlige Tendenser eller udvikle gode, men det er en stor

Velsignelse at arve gode Egenskaber i det rette Forhold til at begynde med. Rigt er det Menneske, der har et godt Sindelag, der er venlig, taalmodig, haabefuld og i Besiddelse af en passende Mængde Vid og Humør.

Det sværeste at omgaas i dette Liv er et Menneskes eget Selv. En gnaven, egenkærlig Person, en melankolsk og klagenende eller en frygtagtig og skulende Person er alle fødte som aandelige Krøblinge eller er blevet dette ved at leve et forkrøblet Liv.

DØDSFALD.

Søster Maren Schroder dode den 25. August paa Alderdomshjemmet i Næstved i en Alder af 88 Aar. Hun blev Medlem af Kirken i 1909 og dode som en trofast Sidste-Dages Hellig. Begravelsen fandt Sted den 29. August fra St. Mortens Kirke i Næstved.

STRØTANKER.

Forlang altid en Kvittering af den, der praler af sin Ærlighed.

At blive overvunden er ingen Vanære, dersom du kæmpede paa den rette Side.

Jeg vil hellere være Svinehyrde og forstaaet af Svinene end være Digter og være misforstaaet af Menneskene.

Søren Kierkegaard.

INDHOLD:

Om Spiritisme.....	273	Vejen, Sandheden og Livet	283
Nogle nyttige Vink	278	Rig uden Penge	287
Bøgernes Bog	280	Dødsfald	288
Præsident McKays Besøg ..	282	Strøtanker.....	288